

# DISCUSSIONS AMB TROTSKI <sup>1</sup>

## Lev Trotski

12 al 15 de juny de 1940

---

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es – des de: “Discusiones con Trotsky”, en *Escritos*, Tom XI, volum 2, Editorial Pluma, Buenos Aires, 1976, pp. 339-389.

---

### Ordre del dia

- 1.- Informe sobre la conferència de la Quarta Internacional
- 2.- Guerra i perspectives
- 3.- Resultats de la lluita interna
- 4.- Organització partidària, mètodes, etcètera
- 5.- Stalinistes
- 6.- La qüestió de la joventut
- 7.- Minories racials

### Actes

(El secretari absent en la primera sessió. Disculpat.)

### 12 de juny de 1940

*Trotski:* Resulta extremadament difícil fer pronòstics a causa del caràcter sense precedents de la guerra. La gran incògnita en l'exèrcit francès la constitueix el factor moral. La intervenció d'Itàlia complica i simplifica, alhora, la situació. Si Gran Bretanya i França no capitulen, hauran de cercar un reducte en el Mediterrani. Açò significa una política agressiva envers Itàlia. El fet que Itàlia estiga destruint actualment els ponts en la seua frontera amb França mostra que no té pensat envair França, sinó que tem una invasió. Els Alps li donen avantatge a França. Per a ells és una lluita costa baix. Itàlia segueix una política purament defensiva als Alps, una política ofensiva en relació al Canal de Suez, Àfrica del Nord, etcètera. Pel que fa a la invasió de les illes britàniques per part de Hitler, només significaria un problema d'existència nacional; el Mediterrani és el problema que afecta l'existència de l'imperi.

No es descarta que Itàlia resulte l'anella dèbil d'Alemanya. Gran Bretanya pot utilitzar el nord d'Àfrica com nova base d'operacions. Això significaria el bloqueig d'Europa. Respecte a la invasió de Gran Bretanya, Churchill parla de retirar-se a Canadà, però no menciona la zona del Mediterrani. ¿Estan preparats per a abandonar aquesta zona? Sembla més natural que es retiren lluitant cap al Mediterrani. Llavors Amèrica seria la tercera fase. Si a Gran Bretanya no li

resultés ja necessari defensar les illes, tindria la preeminència en el Mediterrani. Convertiria Itàlia en blanc d'un intens atac i bloquejaria Alemanya, és a dir, Europa.

Cal descartar també que Rússia entre en guerra en el bàndol de Hitler i Mussolini. Si els Estats Units entren en guerra, i crec que ho faran, el fet tindrà una tremenda influència a Moscou. Considerem l'alternativa: no entrar. La mateixa velocitat de l'avanç alemany fortifica els aïllacionistes, que preferirien esperar que Canadà, Austràlia, Nova Zelanda i Llatinoamèrica caiguen en els seus braços. Després, una guerra contra Japó abans de veure-se-les amb Hitler. Però no sols els aïllacionistes, sinó la marxa de la guerra a Europa, determinen el curs que se seguirà.

He de confessar que he llegit poc sobre la guerra en les últimes setmanes, a més del que apareix en els periòdics. Comprendran que aquesta altra qüestió (l'intent d'assassinat) ha ocupar la meua atenció.

Els anomenats aïllacionistes s'inclinen a acceptar la derrota de l'imperi britànic. Temen Hitler. Diuen que no poden posposar la guerra contra ell. Ell pot impedir que obtinguem l'herència britànica. D'aquí que llegim en els diaris que el senat vota unànimement un poder sense precedents per a Roosevelt. Això indica que aquest ha arribat a un acord amb republicans i demòcrates sobre la necessitat d'entrar en la guerra.

El telegrama de simpatia de Cárdenas a França per l'entrada italiana en la guerra és la resposta mexicana als clamors nord-americans de què Mèxic és nazi i que, per tant, s'imposa una intervenció. Significa un acord entre Cárdenas i Washington. Per descomptat, són només impressions meues més que conclusions. Com ja he dit, no he estat seguint els esdeveniments de les últimes setmanes tan de prop com caldria per tal d'extraure conclusions segures. Els últims fets han portat els Estats Units més prop de la guerra. ¿Quina forma tindrà la guerra? Si els aliats triomfaren davant d'Itàlia, llavors comptarien amb bones bases aèries contra Alemanya. Un èxit davant d'Itàlia atorga el domini sobre Espanya. Pot resultar força efectiva, aleshores, l'ajuda dels Estats Units a través dels materials de guerra. L'entrada dels Estats Units podria començar, possiblement, amb avions, vaixells de guerra, potser amb infants de marina, però no amb l'exèrcit, almenys al principi. Les flotes de mar han d'organitzar-se junt amb Gran Bretanya i França; s'ha d'organitzar un bloqueig d'Europa per a asfixiar econòmicament Hitler malgrat les seues victòries. Açò pot fer-se especialment si guanyen l'adhesió de Moscou, la qual cosa és molt probable. Semblants triomfs a Itàlia inclinarien Moscou vers els aliats, almenys tant com cap a Alemanya en l'actualitat, com un satèl·lit influït per una nova força.

La nostra hipòtesi de treball per a la propaganda ha d'ésser la legalitat per sis mesos, no més. Sovint hem discutit la il·legalitat i com treballar sota tals condicions. La il·legalitat només pot mantenir-se si estem amagats en les organitzacions de masses.

En l'actualitat continua la militarització en tremenda escala. No podem oposar-nos a la mateixa amb frases pacifistes. Aquesta militarització compta amb gran suport entre els treballadors. Aquests professen un avorriment sentimental contra Hitler barrejat amb confusos sentiments de classe. Odien els bandits victoriosos. La burocràcia se'n aprofita per a plantejar que es defense als gàngsters derrotats. Les nostres conclusions són completament diferents. Però aquest sentiment és la base inevitable per a l'últim període de preparació. Hem de trobar una nova base realista per a aquesta preparació. Hem d'oposar-nos a què s'envien xicots sense ensinistrament als camps de batalla. Els sindicats no sols han de protegir els treballadors en els temps de pau i salvaguardar la seua capacitat industrial, sinó que ara han d'exigir la possibilitat que l'estat els ensenye l'art militar.

Per exemple, en els sindicats podem plantejar les coses d'aquesta manera: jo sóc socialista i tu eres un patriota. Bé. Discutirem entre nosaltres aquesta diferència. Però hauríem de posar-nos d'acord en què els treballadors siguen ensinistrats a costa del govern per a arribar a ser experts militars. S'haurien d'establir escoles en connexió amb els sindicats, a costa del govern però sota el control dels sindicats. Aquest tipus d'enfocament ens donaria accés als treballadors, que són patriotes en un noranta-cinc o noranta-vuit per cent, inclús en l'actualitat.

Només amb aquesta perspectiva, no amb l'oposició abstracta al militarisme, podem tenir èxit en els sindicats i les organitzacions militars. Podem trobar d'aquesta manera nous camins i guanyar simpaties que ens ajudaran en situacions d'il·legalitat; per descomptat, l'aspecte tècnic de l'activitat clandestina és important, però només és una petita part de l'activitat il·legal.

Quant als stalinistes: s'oposen categòricament a l'ingrés dels Estats Units en la guerra fins que Moscou canvie. Però, mentre, hi ha una important diferència entre ells i nosaltres. Les consignes abstractes s'assemblen. Ells, amb la seua organització més gran, criden més alt que nosaltres. Hem de tractar de fer una distinció molt clara en el problema del militarisme. Naturalment estem en contra de totes aquestes coses en general, però tenim diferències específiques en la qüestió de la militarització. És la diferència més important en el problema de preparar-se per a la il·legalitat.

Tot indica que Moscou està preparant un canvi de posició. A Mèxic, on sovint es mostren primer aquests canvis, el PC té dret de col·locar Hitler en el mateix pla que Churchill. El dia que Moscou faça un mig gir vers les democràcies, hi haurà una nova explosió als rengles del PC. Hem d'estar preparats per a extraure'n beneficis. Considere molt bones les possibilitats en el PC, a despit de la transitòria radicalització del mateix, radicalització que no pot durar molt. Així mateix, malgrat la radicalització del PC, en general les possibilitats són molt bones. És possible que els Estats Units entre en guerra en els pròxims sis mesos. Entrarà com a maquinària militar. Hem d'aprendre a manejar armes. Tot es decidirà ara en el front militar.

L'estat està avui organitzant tremendes maquinàries militars amb milions d'homes. No són ja les petites possibilitats de les guàrdies defensives, sinó les més àmplies possibilitats atorgades pel mateix estat burgès.

*Cannon:* Pot resoldre's açò en els sindicats? Demanem equip militar, ensinistrament, etcètera? Què passa si ens confonen amb patriotes?

*Trotsky:* És inevitable que es produïska una confusió parcial, especialment al començament. Però nosaltres plantejem tota la nostra agitació sobre una base classista. Estem contra els oficials burgesos que ens tracten com ramat, que ens usen com a carn de canó. Ens preocupa la mort dels treballadors, a diferència dels oficials burgesos. Volem oficials obrers.

Podem dir-los als treballadors: estem preparats per a la revolució. Però vostès no. Però ambdós volem els nostres propis oficials obrers en aquesta situació. Volem escoles especials per a obrers que ens preparen per a ésser oficials.

Al principi, la premsa burgesa vacil·larà. Inclús pot recolzar la idea. Però amb les línies de classe ben traçades s'intranquil·litzaran i després atacaran.

*Cannon:* El *New York Times* acaba de publicar un editorial advocant per l'ensinistrament militar universal. Hi estem d'acord?

*Trotsky:* Sí. Correcte, però sota el control de les nostres pròpies organitzacions. Rebutgem el control de les Seixanta Famílies. Volem un millorament de les condicions per al soldat-obrer. Volem salvaguardar la seua vida, no balafiar-la. Si, senyor burgès, vostè ha de dependre dels treballadors. Vostè els ensinistra per als seus propis objectius. Nosaltres volem que ells s'ensinistren per als seus propis interessos. No volem que se'ls ensinistre per a estar a les ordres d'estúpids i indiferents oficials burgesos que els utilitzen com a carn de canó.

*Dobbs:* En l'aspecte tècnic hi ha abundant material per a una agitació així. Hom cridà a files al maig i en dos o tres mesos els homes han mort a França. No foren ensinistrats adequadament perquè es cuidaren. Podem reunir material autèntic en relació a l'experiència. A l'advocar perquè els treballadors siguen ensinistrats com a oficials podem reunir evidències de com els oficials han balafiat material. També és un bon punt en la discussió amb els patriotes mostrar com els obrers perderen la vida per no estar entrenats. És un argument impressionant per als treballadors.

*Cannon:* ¿No marca aquesta línia una ruptura molt contundent amb els pacifistes com Norman Thomas i el grup "Mantenir Amèrica del Nord Fora de la Guerra"? La nostra agitació ha estat abstracta durant molt de temps. Era contra la guerra en general. Només la revolució pot aturar la guerra. D'aquí que estiguem a favor de l'ensinistrament universal. La dificultat consisteix en aclarir

que realment estem contra la guerra. Necessitem plantejaments força clars i precisos.

*Dobbs:* Podem atacar els pacifistes. No solucionaria la cosa? És inevitable que hàgem de barallar. Vostès han d'ensinistrar-se. En l'Exèrcit Roig o en el burgès vostès han d'ensinistrar-se.

*Cannon:* Significa també una reeducació del nostre propi moviment. La joventut ha estat impregnada d'una actitud antimilitarista i escapista envers la guerra. Molts joves ja han demanat anar a Mèxic per a amagar-se. La nostra propaganda no es diferencia prou de la dels pacifistes. Diem: "No ha d'haver-hi guerra!" i alhora "No podem evitar-la!". Manca un lligam en alguna banda. Totes les qüestions es resoldran amb la guerra. La mera oposició no pot significar res. Però el problema que requereix el plantejament més clar és el de distingir-nos dels patriotes.

*Konikow:* ¿Què passa, per exemple, amb la nostra consigna "ni un centau per a la guerra"?

*Trotsky:* Suposem que tenim un senador. Presentaria un projecte de llei a favor de camps d'ensinistrament per a obrers. Podria demanar cinc-cents milions per a aqueix fi. Al mateix temps votaria contra el pressupost militar perquè està controlat per les classes enemigues. No podem expropiar la burgesia en l'actualitat, per la qual cosa li permetem explotar els treballadors. Però tractem de protegir els treballadors per mitjà dels sindicats. Els tribunals són burgesos però nosaltres no els boicotegem com fan els anarquistes. Tractem d'utilitzar-los i lluitar dins d'ells.

El mateix amb els parlaments. Som enemics de la burgesia i les seues institucions, però les utilitzem. La guerra és una institució burgesa mil vegades més poderosa que totes les altres. L'acceptem com un fet, com les escoles burgeses, i tractem d'utilitzar-la. Els pacifistes accepten tot allò que és burgès excepte el militarisme. Accepten les escoles, el parlament, els tribunals, sense discutir-ne. Tot és bo en els temps de pau. Però el militarisme, que és tan burgès com la resta, no. Retrocedeixen i diuen que no volen saber-ne res. Els marxistes tracten d'utilitzar la guerra com qualsevol altra institució burgesa. Està clar, doncs, que en el proper període nostra oposició al militarisme constituirà la base de la nostra propaganda: la nostra agitació serà per l'ensinistrament de les masses.

El nostre programa de transició militar és un programa d'agitació. El nostre programa socialista revolucionari és la propaganda.

Hem d'ésser totalment categòrics en el pròxim període. Hem de marcar Thomas com el més pèrfid enemic. Hem de dir que la guerra és inevitable. Buròcrates! Aquesta guerra significa la mort dels vostres sindicats. Hem de fer les més

categòriques prediccions en els termes més ombrius. Hem de manifestar-nos categòricament per la dictadura del proletariat. Hem de trencar completament amb els pacifistes. Fa poc tots estaven contra la guerra. Qualsevol confusió amb els pacifistes és cent vegades més perillosa que una confusió temporània amb els militaristes burgesos. Preparem el nou terreny per a derrocar els militaristes. Els pacifistes ajuden a adormir els treballadors perquè recolzen als militaristes. Thomas, podem predir-ho, recolzarà la guerra; la mateixa és inevitable. Hem d'aprendre l'art de manejar les armes. Quant als escapistes (incloent-hi els del nostre propi partit) hem de parlar-ne amb el major menyspreu. Són desertors. El mateix que els pacifistes recalitrants, que acceptaven tot en els temps de pau però no accepten la guerra. Els escapistes són desertors de la seua classe i de la revolució.

*Konikow:* Sí, no hem d'escapar de les masses.

*Gordon:* Crec que la ràpida militarització de les grans masses ens facilitarà el plantejament d'aquest programa molt més que entre els radicals, on el militarisme té una llarga tradició. Homes com Debs són els seus herois. Aquesta tradició encara existeix al moviment obrer. La forma de plantejar-ho és el que encara no tinc clar.

*Trotsky:* Ni tan sols Debs tingué la perspectiva de prendre el poder i iniciar la construcció de la societat socialista. Proclamà la seua aversió a la guerra i anà a presó. Era valent i honest però no tenia la perspectiva de la revolució.

*Cannon:* Fou una protesta i no una postura revolucionària. El nostre moviment està infectat d'això, contaminat, especialment la joventut, que tenia la tradició socialista de la protesta però no la d'entrar a les Forces Armades i conquerir-les.

*Trotsky:* Ja no serveix la consigna "Treballs, no fusells". En una situació militar necessitem noves consignes. Seria convenient fer una discussió al partit, possiblement una petita conferència, per tal d'elaborar un bon punt de partida per a aquesta agitació. Podríem intentar una petita experiència en Minneapolis o St. Paul i veure què succeeix. Hauríem de publicar en la revista articles sobre qüestions militars. També en el *Socialist Appeal*. En quatre o cinc setmanes podem formular una reorientació. Inclús els de la minoria, amb els seus antics antecedents sindicals poden ésser reeducats a un ritme extremadament ràpid. Thomas i la seua espècie faran el ridícul ràpidament i perdran la seua audiència. Per a combatre l'enemic real hem d'entrar en el seu terreny, que actualment és el militarisme.

*Cannon:* Es pot dir que som militaristes?

*Trotsky:* Sí, en cert sentit, som proletaris militaristes socialistes. Possiblement no hauríem d'usar-ho al principi. Esperen fins que Thomas o algú com ell ens anomeni militaristes i aleshores responguem en forma polèmica. Thomas ens ha dit militaristes. Sí, se'ns pot anomenar militaristes en un cert sentit. Llavors podem usar el terme amb aquesta explicació.

*Konikow:* Començarem a discutir açò en la nostra secció però tinguérem por de fer-ho públic pels espies. No volem crear les condicions en les quals tancaran els nostres joves en camps de concentració en compte de posar-los a l'exèrcit. Temerem inclús que els nostres membres foren exclosos de l'exèrcit. ¿Com podem agitar de manera de no ésser catalogats per endavant com a traïdors?

*Trotsky:* Tindrem víctimes. És inevitable. Hi haurà negligències i coses per l'estil. Però la línia general ens protegirà. En el sindicat, jo puc dir que estic per la Quarta Internacional. Estic contra la guerra. Però estic amb tu. No sabotejaré la guerra. Seré el millor soldat com fui el millor i més qualificat obrer en la fàbrica. Al mateix temps tractaré de convèncer-te que hauríem de canviar la nostra societat. En el jutjat el meu company de treball diria: "Ell digué que seria un soldat disciplinat, que no provocaria rebel·lions. Tot el que demanà fou el dret a donar la seua opinió." Podem fer en el jutjat una defensa semblant de la nostra predicció sobre el destí de la societat burgesa. Si la burgesia pogués preservar la democràcia, bé, però d'ací a un any imposarà una dictadura. Lluitarem armes a la mà contra aqueixa dictadura. Naturalment, en principi derrocaríem l'anomenada democràcia burgesa si es donés l'oportunitat, però la burgesia no ens donarà temps.

*Dobbs:* Així com en la fàbrica hom ha d'ésser un bon obrer per a influir en els altres obrers, en la guerra ha d'ésser un bon soldat.

*Konikow:* Hem d'ésser cauts en la nostra agitació.

*Cannon:* Fins a quin punt podem usar l'analogia de la fàbrica i l'exèrcit? Podem usar-les tan categòricament com l'ha expressada ací?

*Trotsky:* Sí, pense que sí. A les fàbriques, actualment més de la meitat de la seua producció és per a la guerra.

*Dobbs:* Si ens allistem, o esperem el reclutament, o evitem entrar-hi, és una qüestió pràctica, veritat? És una qüestió pràctica de tots els dies.

*Trotsky:* Hem d'estar a favor de l'ensinistrament militar obligatori per als treballadors i sota control dels mateixos. És una aproximació a la milícia obrera.

En allò que fa a l'ingrés en l'exèrcit és una qüestió individual. Òbviament no agitem a favor de l'ingrés!

*Dobbs:* A Texas un congressista proposa apropiacions per a la creació d'unitats de combat militars contra la quinta columna. Aquests treballadors han d'ésser ensinistrats per oficials a ésser seleccionats pel patró. Aquest sembla un cas ideal, l'hauríem de prendre i mostrar com pegar-li la volta i usar-lo.

*Trotsky:* Hi haurà dotzenes de casos així. Un punt més: Hem de polemitzar contra l'estúpid argument que els Estats Units no pot ésser atacat. Per descomptat que és atacat. Qualsevol imperi modern és atacat pels canvis en les forces militars d'altres països. Alemanya amenaça l'imperi dels Estats Units. El capitalisme és internacional.

### **13 de juny de 1940**

*Cannon:* [...] Creiem que un retorn d'un deu per cent seria el màxim que al nostre partit li convindria recuperar. Cinc per cent és aproximadament el que esperem. Fent un ullada als seus membres no advertim més que un deu per cent que pagaria la pena recuperar. No contemplem la possibilitat de cap moviment d'unitat. La nostra actitud és d'absoluta hostilitat. Esperem la seua desintegració total. La renúncia de Burnham els assesta un terrible colp mortal. Molts cregueren que ells suprimirien les seues pròpies diferències internes durant sis mesos aproximadament per tal de servir les aparences i per raons de prestigi personal. Burnham utilitzà Shachtman i Abern per a una retirada política digna que no fos considerada una deserció oberta. La minoria no té lligams amb el moviment de masses. Entre els treballadors del mar, on som forts, ells tenen un o dos que simpatitzen amb el seu programa. En les fàbriques d'automòbils no tenen a ningú. Igualment passa entre els camioners. No hi ha necessitat de contemplar relacions organitzatives amb la minoria. Un martellada entrebanca més que una maniobra. Com la seua posició esdevé clarament desesperant poden iniciar un moviment unitari. Però hem d'ésser força curosos. No són assimilables en la seua gran majoria. Nosaltres no provocarem la discussió ni l'escissió, però malgrat l'elevat cost és difícil advertir com podríem haver construït sense una escissió el tipus de partit que volem per a aquesta època.

El problema són els stalinistes, no els centristes. Som més efectius que tots els grups centristes. En abandonar el marxisme, els centristes no es queden a meitat de camí. Van dret a Roosevelt. El que dic pot veure's clarament entre els intel·lectuals de Nova York, que han exercit un paper d'allò més miserable. Aquest és un dels aspectes que tindrà un efecte mortal en la minoria. Shachtman i Abern només són un escaló en direcció vers Roosevelt. No tenen poder per a guanyar gent, excepte incidentalment en un o altre lloc.



El problema de convertir un grup ideològic en un partit obrer és el més difícil de tots. El militant obrer no s'interessa per les batalles ideològiques mentre aquestes no freguen la seua vida diària. Tenim un exemple respecte d'això en el partit. Mentre la direcció es capficava en una batalla polèmica, els sindicats guanyaven gent sense parar.

La perspectiva general és prou optimista. Els stalinistes són el problema. Amb el canvi de línia ens assestaren un dur colp. Avançàvem sense pressa però sense pausa quan feren el viratge, paralitzant el nostre treball. Els treballadors no estan en condicions de diferenciar realment entre ells i nosaltres, especialment quan la lluita interna ens obliga a posar un èmfasi indegut en la defensa de la Unió Soviètica. Necessitem una línia d'agitació per a distingir-nos d'ells. El partit stalinista compta encara amb un important nombre de quadres. Té una forta maquinària sindical que arrossega els treballadors. El pacte semblà desintegrar-los, però només perderen els demòcrates. Els vells militants estan més identificats que mai amb el partit. Creuen que ara aquest té la vertadera línia "revolucionària". Necessitem un contraatac més efectiu contra els stalinistes.

*Trotsky:* No participem en les eleccions presidencials?

*Cannon:* Hi ha lleis electorals força rigoroses que impedeixen als petits partits participar-hi.

*Trotsky:* I el Partit Comunista?

*Cannon:* El Partit Comunista compra la seua participació en les eleccions. Per exemple, en l'alta societat de Nova York, on és molt forta la reacció, el Partit Comunista simplement compra signatures a aquells que es dediquen al negoci de les signatures. Nosaltres no tenim possibilitat d'arribar a les urnes.

*Trotsky:* L'actitud de vostès envers els altres partits?

*Cannon:* Estem realitzant en alguns llocs campanyes locals per a càrrecs menors.

*Trotsky:* ¿Què els diem als obrers que ens pregunten per quin candidat haurien de votar?

*Cannon:* No haurien de fer preguntes tan enutjoses. En eleccions anteriors intentem campanyes per a inserir noms en altres llistes, però no és seriós. Tampoc podem recolzar els stalinistes o Thomas.

*Trotsky:* Veig que no hi ha campanya en el *Socialist Appeal* per un candidat obrer. ¿Per què no han proposat un congrés sindical o una convenció per a nomenar un candidat a la presidència? Si fos un independent el recolzaríem. No podem romandre completament indiferents. Bé podem insistir en sindicats, on tenim influència, en què Roosevelt no és el nostre candidat i que els treballadors han de tenir el seu propi candidat. Hauríem de demanar un congrés nacional que estiga connectat amb el partit laborista independent.

*Dobbs:* Durant algun temps hom pensà que Lewis es proposaria com a candidat. Però Lewis mai pensà seriosament en ésser candidat. Intentà negociar amb l'administració Roosevelt. Ara sembla segur que Roosevelt anirà com a candidat.

*Trotsky:* Amb els centristes la situació és clara. Als Estats Units, durant un llarg temps, el moviment socialista no fou necessari. Ara que sí es fa necessari perquè han canviat els temps; no pot ésser de naturalesa reformista. Aqueixa possibilitat està exhaurida. En una època, els Estats Units era ric en tendències reformistes, però el *New Deal* fou la última flamerada. Ara, amb la guerra, apareix clar que el *New Deal* esgotà totes les possibilitats reformistes i democràtiques i creà possibilitats incomparablement més favorables per a la revolució.

Parlí amb E. fa poques setmanes. Es manifestà a favor de Roosevelt, però absolutament escèptic sobre les noves possibilitats de democràcia. Quan li preguntí fou completament incapaç de respondre'm, i creguí que anava a anar-se'n a plorar com un xiquet menut.

L'entrada en la guerra és la fi dels últims romanents del *New Deal* i la Política del bon veí. El Roosevelt del tercer període serà completament diferent del Roosevelt dels dos primers.

*Dobbs:* A la CIO i l'AFL els dirigents foren afectats per la campanya bel·licista de Roosevelt, i es mostren cada vegada més disposats a la unitat. Tobin s'ha tornat més loquaç, mes profundament compromès. Entre bambolines es mou en coordinació amb les mesures bel·licistes. Dubinsky, un dels antics dirigents de la CIO, votà per la reafiliació a l'AFL, debilitant així Lewis. Hillman, un dirigent de la CIO, negocià un acord de jurisdicció amb Dubinsky i es mostra fred envers Lewis. Hi ha un greu risc que la jerarquia burocràtica capitule, debilitant els treballadors industrials. Lewis pot veure's obligat a arribar a la unitat a costa del sindicalisme industrial. Tots aquests dirigents salten quan Roosevelt fa sonar el fuet.

*Trotsky:* Els stalinistes són, òbviament, els més importants per a nosaltres. E. diu que perderen un quinze per cent, però que els treballadors romanen fidels al partit. És una qüestió d'actitud. La seua dependència del Kremlin fou de gran

utilitat per als dirigents nacionals. La seua línia passà del patriotisme a l'antibelicisme. En el proper període, la seua dependència del Kremlin els causarà grans dificultats.

Són antibelicistes i antiimperialistes, però també ho som nosaltres en general. Tenim un nucli entre ells?

*Cannon:* Tenim un petit nucli a Nova York i en un o dos llocs més.

*Trotsky:* Els férem entrar?

*Dobbs:* No. Ens vingueren a veure i els aconsellàrem que romanguessen i hi treballen.

*Cannon:* Guanyàrem alguns amb la nostra campanya contra els feixistes.

*Trotsky:* Teòricament, és possible recolzar el candidat stalinista. És una forma d'apropar-se als treballadors stalinistes. Podem dir "sí, coneixem el candidat". Però li donarem suport crític. Podem repetir a petita escala el que faríem si Lewis fos candidat.

Teòricament, no és impossible. Seria molt difícil, és cert, però es tracta només d'una anàlisi. Ells, per descomptat, dirien "no necessitem el vostre suport". Els respondríem "no els recolzem a vostès sinó als treballadors que els recolzen". Els advertim "aquests dirigents els traïren però farem l'experiència amb ells". Cal trobar una via d'apropament al partit stalinista. Teòricament no és impossible recolzar el seu candidat amb molt severes advertències. Els impressionaria. Com?

*Konikow:* Però a Boston els stalinistes ni tan sols ens deixarien entrar al seu local. Inclús expulsaren al carrer el nostre company.

*Trotsky:* Ho sé. També han disparat contra nosaltres. Però algunes desenes de milers de treballadors estan amb ells. No sé exactament quants. És força difícil de determinar. Per descomptat que hauríem d'aguantar la indignació de Burnham. Shachtman diria: "Sí, ho prediguí. Han capitulat davant del stalinisme". Hi haurà, inclús, una considerable oposició als nostres rengles. Però la qüestió són els treballadors stalinistes. La classe obrera és decisiva. Amb garanties, advertències, per què no considerar-la? ¿És Browder un pocavergonya pitjor que Lewis? Ho dubte. Els dos són pocavergonyes.

*Cannon:* El moviment stalinista és molt peculiar. A França poguérem apropar-nos als socialistes i unir-nos a ells. Els stalinistes són nombrosos comparats amb nosaltres però no ho són comparats amb la CIO. Els militants els odien. No es tracta de l'actitud psicològica dels activistes sinó de l'ampli moviment

antistalinista. Si aplicàrem aqueixa política xocaríem amb la indignació d'aquests militants. Per exemple, els treballadors de l'alimentació de Nova York. Els nostres companys assoliren crear-hi una forta tendència progressiva. Possiblement siguen elegits per a ocupar càrrecs. Aconseguim la nostra fortalesa oposant-nos al control stalinista del sindicat. Una línia així desbarataria el nostre treball. El mateix pot dir-se dels sindicats marítims i el de l'automòbil. Els stalinistes són el principal obstacle. Una maniobra política seria desastrosa. El que guanyaríem amb els stalinistes ho perdríem d'una altra forma.

*Trotsky:* Abans d'entrar al Partit Socialista tractàrem d'analitzar la situació de la mateixa manera. Ens donàvem la perspectiva d'esgotar totes les possibilitats. No estàvem més prop de Thomas del que ho estem de Browder. Els que advocaven per l'ingrés predigueren que trencaríem amb el Partit Socialista i després viraríem vers el Partit Comunista. Imaginen el Partit Comunista sense sentir un odi específic envers ell. Podríem entrar al PC com ho férem al PS? Teòricament, no veig raó per a no poder fer-ho. Físicament seria impossible, però no en principi. Després d'haver entrat al PS no hi ha res que pugui impedir-nos entrar al PC. Però això està descartat; no podem entrar; no ens ho permetran.

Podem fer aquesta maniobra des de fora? Els elements progressistes s'oposen al stalinisme però nosaltres no guanyem molts elements progressistes. Ens trobem amb stalinistes per tot arreu. Com trencar el partit stalinista? El suport dels progressistes no és estable. El trobem en la direcció del sindicat més que no a la base. Ara, amb la guerra, aquests progressistes estaran contra nosaltres. Necessitem una base més forta en els militants. Hi ha petits Tobin dels que depenem. Ells depenen dels grans Tobin i aquests de Roosevelt. Aquesta fase és inevitable. Ens obriren la porta dels sindicats. Però pot fer-se molt perillosa. No podem dependre d'aqueixos elements o dels seus sentiments. Els perdrem i ens aïllarem dels treballadors stalinistes. En l'actualitat no tenim cap posició cap a ells. Burnham i Shachtman s'oposaren amb una política activa als stalinistes. No són un accident sinó una cristallització dels obrers nord-americans toquejats per Moscou. Representen tot un període des de 1917 fins a la data. No ens podem moure sense ells. La coincidència entre les seues consignes i les nostres és transitòria, però ens pot oferir un pont vers aqueixos treballadors. Cal examinar la qüestió. Si les persecucions començaren demà, començarien primer contra ells i després contra nosaltres. Els membres forts, honestos, romandran fidels. Els progressistes són una cosa a nivell de direcció. La base és inquieta, inconscientment revolucionària.

*Dobbs:* No és del tot correcte dir que els "progressistes" inclouen només les direccions dels sindicats. Els progressistes inclouen la base, especialment als grans sindicats.

*Cannon:* No tenen cohesió, excepte quan s'aixequen contra els stalinistes. On els stalinistes controlen el sindicat, el vertader moviment antistalinista és més fort. Els stalinistes controlen en general els sindicats marítims i tenim una enorme experiència en el desenvolupament d'una revolta progressista contra ells.

*Robins:* El moviment sindical ha crescut per milions. S'ha format una nova burocràcia, ha hagut una nova ventrada de companys amb consciència sindical. Allí hi hagué dos corrents, els stalinistes i els antistalinistes. Ambdós corrents incloïen la base i els buròcrates.

*Trotsky:* Però per què la diferència?

*Robins:* La diferència començà en 1934 quan els stalinistes emergiren dels sindicats rojos i hom el prengué com a un moviment revolucionari. Molts es corromperen. Molts veieren el *New Deal* com una maniobra. Els stalinistes concloueren un tracte amb els dirigents de la CIO. Dirigiren molts sindicats. Tenien una bona reputació com a militants. No tenien política, és cert, però guanyaven gent com a revolucionaris. Ara no se'ls considera revolucionaris. Molts dels millors s'han retirat. Els que queden són buròcrates o estan confosos.

*Cannon:* El problema és apartar al PC. No hi ha un gran percentatge de material revolucionari als seus rengles. Tenen treballadors descontents que no han conegut una altra força. Atrauen per la inèrcia d'un gran aparell i un gran partit. Usen la corrupció quan ja no controlen la maquinària. Utilitzen el terrorisme econòmic. Fan tot allò que feren els antics buròcrates, però amb mètodes moderns. Inqüestionablement hi ha bons obrers entre ells, però són només un petit percentatge. És un perill terrible arriscar-nos a la condemna dels treballadors no stalinistes per causa d'una maniobra que ens faria guanyar poc. El moviment progressista està compost d'antistalinistes i legítimes forces de base organitzades per nosaltres. Els stalinistes compren fins i tot a antics farsants. Provoquen un legítim moviment de protesta que és la nostra principal font de reclutament i que es produeix durant la batalla contra el PC. En el gremi de treballadors de l'automotor de Los Angeles, per exemple, alguns exmilitants del PC organitzaren un contra moviment en què guanyàrem gent. Els stalinistes es guanyaren un odi terrible. El setanta-cinc per cent d'aqueix odi es basa en genuïns greuges patits pels treballadors i el moviment està format per molts exstalinistes copsats per una terrible amargor. Una maniobra complicada que permeta la possibilitat que se'ns identifique amb els stalinistes seria errònia. La nostra línia principal ha d'estar dirigida vers els treballadors no stalinistes. Hem de manejar la qüestió stalinista dins d'aquest marc.

*Gordon:* Joestic contra la maniobra. Potser no siga enterament racional en açò. Potser es dega principalment a la inèrcia. Cannon escrigué, respecte dels stalinistes, que constitueixen un moviment aliè al moviment obrer, irresponsable. La nostra influència en els grups progressistes és un moviment a nivell de direcció, no a nivell de base, especialment a Nova York. La nostra posició és molt precària. Res fa pensar que podem utilitzar-la com a lloc per a guanyar gent. La influència stalinista als sindicats és prou sòlida. Pacten amb vells farsants, però tenen també una base que els segueix. En el sindicat de pintors conclogueren un tracte amb els gàngsters però també els recolzaren els que estan contra els gàngsters. Nosaltres construïm un moviment, llençarem a puntellons els stalinistes però no poguérem consolidar o guanyar gent. Els stalinistes treballen amb la corrupció, però són distints graus de corrupció. Un obrer de la TWU (Sindicat de Transportistes), que se n'anà del Partit Comunista en 1938, ens digué que està desil·lusionat amb el PC però no prou com per a unir-se a nosaltres. Ells utilitzen la corrupció per graus; els millors treballs són per als stalinistes, els inferiors per als grups que els rodegen; els inferiors a aquests per als simpatitzants. Els militants no es consideren corruptes, sinó membres del PC. "Si no ens fem amb els treballs, ho faran els reaccionaris." Aqueixa sembla la seua actitud.

Però no tenim contacte amb la base stalinista. Abans d'estar en condicions de fer una maniobra així necessitem organitzar un nucli dins dels stalinistes.

*Trotsky:* Si els resultats de la nostra conversa únicament fossen una més precisa investigació en relació als stalinistes, ja seria fructífera. El nostre partit no està obligat a efectuar la maniobra stalinista mes del que ho estigué amb la maniobra al Partit Socialista. No obstant, començarem aqueixa maniobra. Hem de sumar els pro i els contra. Els stalinistes guanyaren la seua influència en els últims deu anys. Fou en l'època de la depressió, i després en l'època del tremend moviment sindical que culminà en la CIO. Només els sindicats per ofici pogueren romandre indiferents.

Els stalinistes tractaren d'explotar aquest moviment, de construir la seua pròpia burocràcia. Els progressistes li temen a açò. La política dels anomenats progressistes està determinada per la seua necessitat de satisfer les necessitats dels obrers d'aquest moviment; al seu torn, pel temor als stalinistes. No poden tenir la mateixa política que Green perquè si no els stalinistes els ocuparien els seus càrrecs. La seua existència és reflex d'aquest nou moviment, però no un reflex directe de la seua base. És una adaptació a aquesta situació dels buròcrates conservadors. Hi ha dos competidors, els buròcrates progressistes i els stalinistes. Nosaltres som un tercer competidor tractant de guanyar aquest sentiment. Els buròcrates poden inclinar-se vers nosaltres per a demanar-nos consells en la seua lluita contra els stalinistes. Però el paper de conseller d'un buròcrata progressista no ofereix moltes perspectives a llarg termini. El nostre vertader paper és el d'un tercer competidor.

Després ve la qüestió de la nostra actitud envers aquests buròcrates. ¿Tenim una posició absolutament clara envers aquests competidors? Ells són rooseveltians, militaristes. Tractem de penetrar, amb la seua ajuda, en els sindicats. Crec que ha estat una maniobra correcta. Podem dir que la qüestió dels stalinistes es resoldrà, de passada, en la mesura que tinguem èxit en la nostra maniobra principal. Però abans de la campanya presidencial i la qüestió de la guerra, tenim temps per a una petita maniobra. Podem dir, “els seus dirigents els traïxen, però els recolzem a vostès sense disposar cap confiança en aqueixos dirigents, per a mostrar que podem anar amb vostès i que aqueixos dirigents els traïran”.

És una petita maniobra que no depèn de la qüestió principal de la guerra. Però cal conèixer incomparablement millor els stalinistes i la seua posició en els sindicats, la seua reacció cap al nostre partit. Seria fatal insistir molt en la impressió que podem fer-nos amics dels pacifistes i els buròcrates “progressistes”. En aquest cas ens convertiríem en la llima espremuda dels buròcrates. Ens utilitzarien contra els stalinistes però, quan s’aproxime la guerra, ens anomenarien antipatriotes i ens expulsarien. Aquests treballadors stalinistes poden esdevenir revolucionaris, especialment si Moscou canvia la seua línia i esdevé patriota. En l’època de Finlàndia, Moscou féu un difícil viratge; un nou viratge seria inclús més dolorós.

Però hem de tenir contacte i informació. No insistisc en aquest pla, entenguen, però hem de tenir un pla. Quin pla proposen vostès? Els buròcrates progressistes i els centristes deshonestos del moviment sindical reflecteixen importants canvis en la base, però la qüestió és com apropar-se a la base. Trobem els stalinistes entre nosaltres i la base.

*Konikow:* Recolzar els stalinistes en la campanya presidencial podria matar-nos. Ells canvien la seua línia.

*Trotsky:* Res pot matar-nos, companya Konikow.

*Konikow:* Els nostres simpatitzants serien expulsats. Els stalinistes ni tan sols poden parlar amb nosaltres. Els expulsen per parlar amb nosaltres.

*Trotsky:* Aqueix és un colp contra el partit. Diuen que som agents d’aquesta o aquella potència. Nosaltres diem, “si els seus dirigents estan seriosament contra la guerra llavors estem amb vostès, però els seus dirigents els traïran”. És la política de suport crític. Tobin, per exemple, és una barreja de farsant i petit burgés estúpid i reaccionari, però, ¿votaríem a favor si es presentés per a president amb una fórmula independent? Sí.

*Konikow:* Però Tobin o Lewis no ens matarien.

*Trotsky:* No estic segur. Lewis ens mataria eficientment si resultés electe i es declarés la guerra. No es tracta d'una qüestió sentimental. Es tracta de com trencar aquesta hipnosi. Ells diuen que els trotskistes són agents, però nosaltres diem "si vostès estan seriosament contra la guerra estem amb vostès". Inclús el problema que ens escolten el solucionem explicant. És una empresa molt arriscada. Però la cohesió del nostre partit és tal que podríem tenir èxit. Però si rebutgem aquest pla, llavors hem de trobar una altra política. Repetisc, hem de trobar una altra política. Quina és?

*Cornell:* Hem d'ésser conscients que la nostra tasca principal és presentar-nos als treballadors nord-americans. Pense que seríem engolits en aquesta maniobra a causa de la grandària del partit. En l'actualitat ens estem posant en condicions de separar-nos d'ells, però aquesta maniobra ens engoliria. Hem d'ésser curosos per tal d'arribar a convertir-nos en una tribuna independent, no en un moviment d'oposició al stalinisme.

*Trotsky:* No és un problema d'entrisme. I la maniobra seria molt curta i crítica. La maniobra en si mateixa pressuposa que som un partit independent. La maniobra és un índex de la nostra independència. Els treballadors del partit stalinista estan en un cercle tancat, hipnotitzats per mentides des de fa molt de temps. Ara comença la persecució per la guerra. Les nostres crítiques semblen part de la persecució i de sobte apareixem recolzant-los a causa de les persecucions burgeses. Jo ni tan sols dic que anem realment a votar per ells; per a novembre la situació pot canviar. Els dirigents poden consumir la seua traïció.

*Hansen:* La maniobra em sembla pareguda a la proposta de front unit que li férem al PC en el moment de la manifestació antifeixista. En la primera manifestació no férem aqueixa proposta. Molts companys de base del nostre partit ens criticaren. En la segona manifestació férem la proposta. Provocà una resposta immediata dels stalinistes. La base estava favorablement impressionada i qüestionava els seus dirigents. Aquests es veieren obligats a llençar una nova campanya contra nosaltres. Com a conseqüència, guanyàrem alguns companys.

*Trotsky:* L'analogia és vàlida, excepte que aleshores teníem la iniciativa. Ara la tenen ells. Bé, recolzem aquesta iniciativa. Es necessita una investigació, una petita conferència. No vull exagerar aquesta maniobra. No és la nostra línia estratègica, sinó una qüestió tàctica. És una possibilitat.

*Dobbs:* Em sembla que estan considerant ahora dos aspectes de la qüestió: Un, estan considerant la qüestió des del punt de vista de si es guanyaria o perdria més, quantitativament i qualitativa, amb els antistalinistes. Dos, la maniobra és possible només mentre tinguen una actitud antibèlica.



*Trotsky:* Sí. La maquinària stalinista efectua diferents girs i maniobres per obediència envers Moscou. En l'actualitat fan un viratge que té a veure amb els sentiments més íntims de la base. Ara bé, podem apropar-nos o romandre indiferents. Podem recolzar-los contra els seus dirigents o fer-nos a una banda. A més d'açò hi ha una campanya presidencial. Si vostès són un partit independent han de tenir una política, una línia en relació a aquesta campanya. He tractat de combinar les dues qüestions en un moment important encara que no decisiu. La maniobra va dirigida als sentiments honestos de la base stalinista i també arriba a les masses en un període electoral. Si vostès tinguessen un candidat independent, jo el recolzaria, però on està? Es tracta d'una abstenció completa de la campanya per raons tècniques, o escollir entre Browder i Norman Thomas. Podem acceptar l'abstenció. L'estat burgès ens ha privat de la possibilitat de presentar el nostre candidat. Podem proclamar que tots són farsants. Això és una cosa, però una altra cosa és que els fets confirmen el que proclamem. Seguim una política negativa o una política dinàmica? He de confessar que durant la conversació m'he convençut inclús més que hem de seguir un procés dinàmic. No obstant, només propose una seriosa investigació, una discussió i després una conferència. Hem de dotar-nos de la nostra pròpia política. Imaginen l'efecte en la base stalinista. Seria molt bo. Esperen que un enemic tan terrible com nosaltres els llença aigua molt freda; els sorprendrem llençant-los un poc d'aigua terriblement calenta.

#### **14 de juny de 1940**

*Trotsky:* El discurs de Toledano, publicat avui en la premsa, és important per a la nostra política en Amèrica. El poble mexicà, diu Toledano, "ama" als Estats Units i combatrà els nazis amb les armes a la mà. Toledano expressa una completa confraternització amb les democràcies. Aquest és el primer anunci d'un nou viratge per part de Moscou. Tinc un suggeriment concret, publicar una lletra als treballadors stalinistes: "durant cinc anys els seus dirigents foren partidaris de les democràcies, després han canviat i estan contra tots els imperialismes. Si vostès es comprometen a una ferma decisió de no permetre un canvi en la línia, llavors estem disposats a convocar a una convenció per a recolzar el seu candidat presidencial. Vostès han de donar la seua paraula." Seria una lletra de propaganda i agitació per als treballadors stalinistes. Veurem. És probable que la línia canvie en algunes setmanes. Aquesta lletra els deixaria les mans lliures sense haver de votar a favor del seu candidat.

*Cannon:* Probablement canvien abans que tornem.

*Trotsky:* Sí, és força probable.

*Cannon:* Hem d'ésser molt previnguts en el tracte amb els stalinistes per a no comprometre'ns. La discussió d'ahir esdevingué unilateral pel que fa a les nostres relacions en els sindicats, en el sentit que actuem només com a advocats dels farsants buròcrates progressius. Això és fals. El nostre objectiu és crear les nostres pròpies forces. El problema és com començar. Tots els sectaris són forces independents en... la seua imaginació. La impressió de vostès que els antistalinistes són farsants rivals no és completament correcta. Hi ha aquest aspecte, però també d'altres. Sense l'oposició als stalinistes no hi ha raó perquè existim en els sindicats. Comencem com a opositors i ens tornem irreconciliables. Quan els petits grups es trenquen el cap és perquè menyspreen les maniobres i les combinacions i mai consoliden res. En l'extrem oposat està el grup de Lovestone.

En la SUP començarem en la forma habitual, sense cap company. Fins a la guerra era difícil trobar un terreny més fructífer que els elements antistalinistes. Començarem amb la idea que és impossible exercir un paper en els sindicats a menys que hi tinguem gent. Amb un partit petit, la possibilitat d'entrar és la qüestió més essencial. En la SUP férem una combinació amb elements sindicalistes. Era una situació excepcional, una petita i feble burocràcia, moltes de les posicions de la qual eren correctes i que estava contra els stalinistes. Era inconcebible que poguéssim exercir un altre paper que el d'oposició als stalinistes, que eren en aqueix moment els elements més traïdorencs.

Formàrem un bloc tàcit amb l'únic fi d'entrar lliurement al sindicat. Érem dèbils numèricament parlant, forts políticament. Els progressistes avançaren i derrotaren els stalinistes. Nosaltres cresquérem també. Tenim cinquanta companys i aviat podem tenir-ne cinquanta més. Seguïrem una política molt curosa: evitar els xocs molt aguts, que de cap manera eren necessaris llavors, de manera de no causar una escissió prematura, ni permetre que es confongués la lluita principal contra el stalinisme.

Els sindicats marítims són un important sector del ram. El nostre principal enemic allí és el stalinisme. Ells són el problema principal. En sindicats nous com ara els marítims, que en realitat s'agitaren en 1934, fent miques la vella burocràcia, els stalinistes passaren a primer pla. Els antics sindicalistes d'ofici no poden prevaldre en la seua lluita contra els stalinistes. La lluita pel control és entre nosaltres i els stalinistes. Hem d'ésser curosos en no posar en risc aquesta lluita. Hem d'ésser la clàssica força intransigent.

Els stalinistes han guanyat importants posicions en aquests sindicats, especialment en l'automobilístic. Els lovestonistes han seguit la política delineada ahir per Trotski, advocats dels farsants sindicals, especialment en el gremi de l'automotor. Han desaparegut de l'escena. Nosaltres seguim una política més curosa. Tractem d'explotar les diferències que hi havia entre la banda de Martin i els stalinistes. Durant un període fórem l'ala esquerra del grup de Martin, però ens en deslligàrem a temps. El gremi de l'automotor està ostensiblement en mans de la CIO, però en realitat el control el tenen els

stalinistes. Ara apareixem com un cercle inspirador i conductor davant de la base, que no té dirigents de nivell, que és antistalinista, antipatriota, anti-Lewis. Tenim totes les possibilitats d'èxit. No hem de passar per alt el fet que aquestes oportunitats s'hagen desenvolupat a partir d'experiències de l'últim període fetes per a explotar les diferències entre les direccions sindicals. Si haguéssim adoptat una actitud sectària encara hi restaríem.

En els sindicats de l'alimentació havia sorgit una oposició als stalinistes. Hi havia trepes, progressistes, exmembres del PC. Teníem només uns pocs companys. Havíem de lligar-nos amb uns o altres per tal d'avançar. Després estaríem en condicions de fer-ho. Dues coses poden comprometre'ns: una, la confusió amb el stalinisme; una altra, una actitud purista. Si ens considerem una potència, ignorant les diferències entre les ales reaccionàries, romandrem estancats.

*Dobbs:* La situació general em porta a creure que perdríem més del que podríem guanyar si donem la impressió que estem estretint lligams amb el stalinisme. Ens lliguem a reaccionaris però, alhora, guanyem alguns elements sindicals molt bons, apropar-los al vertader bolxevisme. Hem posat peu en altres bandes. En l'acer tenim vint-i-dos companys en el moviment de base. Alguns exerceixen un paper força important. En l'última convenció un company rebé, especialment, la major ovació quan hi intervingué. Abans de la convenció només comptàvem amb un nucli petit. Des d'aleshores hem crescut en la base.

*Trotsky:* Podem fer que ells vagen contra Roosevelt?

*Dobbs:* Sí.

*Trotsky:* A favor de qui votaran?

*Dobbs:* No sé. Potser a favor de Roosevelt. Creiem que el nostre viratge cap als stalinistes crearà una real confusió en els seus caps. No hauria de precipitar-se sota cap circumstància.

*Trotsky:* Crec que tenim molt clar el punt crític. Constituïm un bloc amb els anomenats progressistes, no sols amb els farsants sinó també amb la base honesta. Sí, són honestos i progressistes, però de quan en quan voten a favor de Roosevelt; una vegada cada quatre anys. Açò és decisiu. Vostès proposen una política sindicalista, no una política bolxevic. Les polítiques bolxevics comencen fora dels sindicats. L'obrer és un honest sindicalista, però està lluny de la política bolxevic. El militant honest pot desenvolupar-se però això no és el mateix que ésser un bolxevic. Vostès tenen por de comprometre's als ulls dels sindicalistes rooseveltians. Ells, per contra, no es preocupen gens ni mica per comprometre's en votar a favor de Roosevelt contra vostès. Tenim por de

comprometre'ns. Si vostès tenen por perden la seua independència i esdevenen mig rooseveltians. En els temps de pau no és catastròfic. En els temps de guerra ens comprometrà. Ens poden aixafar. La nostra política està massa a favor dels sindicalistes rooseveltians. Açò es nota llegint el *Northwest Organizer*. Ho hem discutit abans, però no s'ha canviat ni una paraula: ni tan sols una. El perill (terrible perill) és adaptar-se als sindicalistes prorooseveltians. Vostès no donen cap resposta a les eleccions, ni tan sols el començament d'una resposta. Però hem de tenir-ne una política.

No cal ara votar a favor de Browder. Estem contra Roosevelt. Pel que fa a Norman Thomas, només és un error polític. Browder, no obstant, és un tremend avantatge perquè té una actitud "revolucionària" envers la guerra imperialista, etcètera. I la nostra actitud? Ens girem d'esquena i no donem resposta. Entenc que la situació és difícil.

El que propose és un manifest als treballadors stalinistes per a dir-los que durant anys estigueren a favor de Roosevelt, després canviaren. Aquest últim viratge és correcte. ¿Seguiran o no desenvolupant aquesta política? Permetran o no que els dirigents la canvien? Seguiran o no amb d'ella? Si es mantenen fermes els recolzarem. En aquest manifest podem dir que si fixen un programa clar per al seu candidat el votarem. No veig raó per la qual no podem dir-ho amb aquestes excepcions. Significa açò que hàgem canviat la nostra política sindical? Per a res. Continuem oposant-nos a ells com abans. Diem, "si vostès consideraren seriosament la seua actitud envers Roosevelt, tindrien tal i tal política. No podem anar junt amb vostès en els sindicats."

M'encantaria escoltar encara que siga una paraula de vostès sobre la política seguida en relació a l'elecció presidencial.

*Cannon:* No és del tot correcte plantejar el problema d'aqueixa forma. Nosaltres no estem amb els militants prorooseveltians. Ens desenvoluparem quan els stalinistes eren prorooseveltians. La seua actitud actual és conjuntural. No és cert que ens inclinem vers Roosevelt. La polèmica del camarada Trotski és una polèmica per a un candidat independent. Si ens haguérem oposat a això llavors la seua posició seria correcta. Per raons tècniques no podem tenir un candidat independent. És un fals problema: Roosevelt contra els stalinistes. No és una oposició de classe de bona fe contra Roosevelt, però Browder no sols repudiaria els nostres vots sinó que es retiraria per tal d'afavorir Roosevelt.

*Trotski:* És el millor que ens podria passar. Després de plantejar les nostres condicions per al suport, aquesta capitulació ens permetria guanyar una part dels stalinistes. No és una política estratègica sinó una política per a la campanya presidencial només.

La realitat és que ells han desplegat aquesta propaganda antibèlica. Hem de tenir en compte aquest fet important en la vida dels treballadors nord-americans. Nosaltres no tenim res fet, a diferència dels stalinistes.

La base “progressista” és una espècie de creació artificial. Té tendències classistes però voten a favor de Roosevelt. No estan formats políticament. La base stalinista no és pitjor. Està atrapada en una maquinària. Són polítics, disciplinats. El nostre objectiu és oposar el treballador stalinista a la maquinària. Com fer-ho? Deixant-los sols? Mai farem això. Posposant? Aqueixa no és una política.

Estem a favor d’una fórmula obrera independent. Però ni tan sols ho hem dit en la nostra premsa. Per què? Perquè el nostre partit està confós. No té línia per a les eleccions.

Al Gener passat discutírem una campanya en els sindicats per a tenir el nostre propi candidat presidencial sorgit del seu si. Havíem de començar en Minneapolis, i dirigir-nos a Tobin. Havíem de plantejar-li que el votaríem si fos postulat. Inclús a Lewis. Havíem de començar la campanya per un president obrer. Però no s’hi féu res. No aparegué res, res, al *Northwest Organizer*.

*Dobbs:* Potser que haja estat culpa meua.

*Trotsky:* Aqueixa és la mala teoria hitleriana de la història... No puc explicar-lo per la negligència. Tampoc perquè siga un periòdic sindical amb una política sindical. Els membres del partit podrien escriure lletres a l’editor. ¿Què creuen els seus dirigents sindicals? ¿Per què els nostres companys no poden escriure al *Northwest Organizer*? Discutírem en detall els aspectes tècnics. Però no s’hi féu res. Per què? Açò significa un xoc immediat amb els rooseveltians (no amb la base), un xoc amb els nostres aliats, la maquinària, els rooseveltians conscients, que atacarien immediatament, un xoc amb els nostres propis enemics de classe, com Tobin.

*Cannon:* Cal oposar-se als candidats sindicals en el seu propi terreny. Això faria que conservàrem una adhesió. Però el que no puc acceptar és a Browder com a símbol de la lluita de classes.

*Trotsky:* Aquesta és una polèmica falsa. Al Gener no proposí Browder. Però vostès es limiten a Browder o Roosevelt. Per què aquesta manca d’iniciativa? Per què no s’han utilitzat aquests sis mesos? Per què? El problema no es redueix a una baralla individual, hi ha raons més generals. Discutí amb O’Shea fa dos anys sobre aquest mateix problema i aquesta mateixa necessitat. També amb Dunne. Però el *Northwest Organizer* segueix igual. És una fotografia de la nostra adaptació als rooseveltians.

Entenguen, no crec que seria aconsellable que companys importants inicien una campanya així. Però inclús companys totalment desconeguts podrien escriure tals lletres. Es podria escriure al consell executiu del sindicat, preguntant-li quin serà el destí dels treballadors. Quina classe de president necessitem? Almenys

s'han balafiat cinc mesos. Completament perduts. ¿Hem de perdre dos o tres mesos més?

I Browder de sobte es converteix per a mi en una figura política ideal! Una falsa polèmica!

Com arribem a un compromís? S'ho pregunte a dos-cents o tres-cents obrers stalinistes. És el requeriment mínim. Podem guanyar-los recolzant els seus dirigents perquè desenvolupen una política classista. ¿Estan disposats a imposar-los als seus dirigents aquesta línia classista?, els preguntem. Aleshores trobarem punts comuns.

No es tracta només de redactar un manifest, sinó de donar la cara políticament amb els obrers stalinistes. Què hi ha de roí en això? Comencem una acció contra els stalinistes; què hi ha de roí en això?

Propose un compromís. Consideraré Browder un cinquanta per cent menys del que ho faig ara si en retribució vostès s'interessen un cinquanta per cent més en el partit stalinista.

*Cannon:* És un problema força complicat.

*Gordon:* Sobre la qüestió de l'adaptació al programa de Roosevelt per part dels nostres companys sindicalistes. És cert? Si és així, és perquè reflectia una necessitat del nostre treball sindical. Els sindicats estan amb Roosevelt. Si volem progressar hem d'adaptar-nos, no desplegant el nostre programa complet, a fi d'aconseguir un punt de suport per a la pròxima etapa. Malgrat tot el treball realitzat estem encara en el començament. Això és una qüestió diferent de convertir aquesta política en una política permanent. Ens hi oposem. ¿Quin és el moment adequat per a produir la ruptura? Hem esgotat el període d'adaptació?

*Cannon:* El fracàs de la campanya per a portar avant una fórmula independent es deu a la inèrcia del centre, la lluita interna, la tendència a esperar en compte d'aplicar enèrgicament una línia, a un sentiment d'inferioritat del partit, a tares psicològiques, més que no a una adaptació conscient o inconscient als rooseveltians. El bloc dels sindicats no és un bloc polític sinó un bloc per a la política sindical. És possible portar avant una activa oposició política. En 1936 recolzàrem el Partit Socialista, no Roosevelt, tanmateix que els sindicats donaren el seu suport obert a Roosevelt. La situació ideal per al camarada Trotski seria usar la seua influència en el govern per a canviar les lleis.

*Trotski:* Aqueixa és tasca del SWP.

*Cannon:* Hauríem d'haver començat una campanya fa sis mesos. Durant la lluita interna es produí una campanya electoral per al congrés. Browder es postulava. La nostra política fou plantejar que el millor era tenir el nostre propi candidat. Ho proposàrem, però fou sabotejat per Abern.

Però sortir a fer la campanya a favor de Browder, just en el moment de la guerra, quan estem tractant d'explicar la nostra política...

*Trotsky:* Precisament un dels elements de l'explicació és assenyalar que la d'ells és una política falsa.

*Cannon:* Pot justificar-se el suport a un candidat laborista, però el PC és completament diferent. El PC no és un autèntic partit obrer.

*Dobbs:* Ens agafen malament. Les crítiques vénen bé al cas. Produiran millors resultats, poden estar segurs. Però creiem que aquesta política seria completament desastrosa. Preferiríem sacrificar la maniobra pel treball de Jimmy Higgins i presentar el nostre propi candidat. No es tracta de Roosevelt. Farem qualsevol cosa excepte recolzar els stalinistes per a anar contra Roosevelt.

*Trotsky:* Bé. Però per què no escriure un manifest, dirigint-nos a ells? Donem-los arguments que entenguin. Però no tenim un candidat. Ara és massa tard per a tenir-ne. Quina política tenen vostès? Bé, abandonarem la idea de votar per Browder. També la de redactar un manifest. Farem un volant. ¿Estarien d'acord en un volant amb els eixos que hem vist? Podem plantejar les nostres diferències amb el PC: el vostre partit accepta la lluita de classes només accidentalment...

I si l'obrer stalinista se'ls apropa i els pregunta, ¿votaran a favor del nostre candidat? Som un partit polític seriós, on ens col·loquem? Hem de donar-li una resposta seriosa. Hem de dir-li, "sí, votaré a favor d'ell".

Cap partit és homogeni, ni tan sols el stalinista. No podem canviar al partit sinó només introduir una falca per a fer que alguns d'ells comencen a moure's cap a nosaltres.

*Cannon:* En 1920, durant el primer any de vida del PC en aquest país, passàrem per una situació semblant. Estàvem en la il·legalitat. Faltaven uns pocs mesos per a l'elecció i ens era impossible presentar el nostre propi candidat. Boicotejàrem obertament les eleccions. Fou completament ineficaç.

Lenin ens escrigué una lletra. Sostenia que havíem d'haver votat a favor de Debs. Però en aqueixa època hi havia una forta separació psicològica del PS. Les paraules de Lenin quasi produïren un xoc. I Debs estava pres, no com Browder.

*Trotsky:* Sí. Encara que Browder està condemnat a presó.

*Cannon:* No hi hagué durant anys cap atac directe als stalinistes. Seria possible?

\* \* \*

*Cannon:* La lluita interna féu que la qüestió de la joventut passés a primer pla. Vostès han vist la correspondència: Una lletra de Heid, una meua. Tenim gairebé un terç de l'esquerra juvenil. Estan discutint ara la qüestió d'una organització independent. Crec que la majoria no està a favor. El comitè central no ha discutit el problema encara. Personalment, m'incline perquè en el pròxim període no tinguem una organització independent.

Teòricament la joventut hauria d'ésser un ampli moviment del qual el partit puga guanyar gent. Durant vint anys, no obstant, la joventut ha estat una dèbil ombra del partit, i sempre atreia en major grau els estudiants. En una seriosa lluita interna es converteix en un sector explotable. La vertadera joventut no s'incorpora. No vol ésser considerada membre de la YPSL. S'afilia als sindicats. Si són polítics seriosos, s'uneixen al partit. Hi ha només un tipus especial que s'adhereix a la joventut. Hi ha quelcom d'artificial en això. Hem tingut una bona experiència amb el moviment juvenil en el PS. Les condicions anormals tingueren a veure amb ella. Tenien un elevat límit d'edat, vint-i-cinc i trenta anys. Era una espècie de partit rival. Quan el guanyàrem, guanyàrem més de mil persones de més de vint-i-un anys. Tenien una tradició de lluita contra el partit, una tradició d'"avantguardisme".

Gould, el líder de la joventut, primer defensà el partit, després adoptà els prejudicis antipartit.

Intentem recrear aquest moviment o el considerem cosa del passat? ¿Tenim una organització formalment independent per a la joventut, els portem al partit o formem clubs estudiantils? Probablement, seria més honest anomenar-los clubs estudiantils. ¿Organitzem als nostres camarades dels col·legis en clubs marxistes, prescindim de la ficció de la igualtat organitzativa per al partit? Personalment, sostinc aquest punt de vista, no recrear la joventut com a organització separada.

M'agradaria conèixer respecte d'això l'experiència dels bolxevics abans de la guerra.

*Trotski:* És difícil fer una analogia. Aqueixa era una època d'ascens del capital. Faltaven obrers per a les indústries. Hi havia una aflluència de les aldees. La situació havia canviat bruscament. La joventut camperola estava desorientada. El partit la guanyà quasi immediatament. Trencà contundentment amb la família, la seua església, l'aldea. Quasi immediatament esdevingueren en homes de partit. El moviment clandestí era un moviment polític. No era possible crear clubs de ball. Tampoc es pot fer una analogia amb Europa. El període anterior a la guerra fou de conservadorisme partidari. Karl Liebknecht dirigí el moviment de la joventut contra el partit. No era molt fort. Actuava com a un substitut de l'ala esquerra del partit.



La situació ara és fonamentalment diferent des del punt de vista econòmic. La joventut està condemnada. No hi ha treball. ¿Per què tenim només estudiants i no treballadors? Els estudiants estan teòricament desorientats. En compte de l'eterna prosperitat només veuen fallida. Els joves estan cercant fórmules per tal de sortir d'aquesta situació. La joventut obrera està atomitzada. No està acostumada a les generalitzacions, d'ací que resulte difícil guanyar-la per als sindicats o el terreny polític. Aquesta és la dificultat. En allò tocant les relacions entre la joventut i el partit, m'abstinc de qualsevol pronòstic. És una època de canvis bruscos. Les prediccions en aquest terreny són difícils. Possiblement, en aquesta etapa no siga raonable tenir una organització juvenil separada. Al principi, jo m'oposava totalment a Held, però ara he tornat a considerar la meua opinió. Aquest període concret no obre perspectives serioses per a una organització separada.

La qüestió és com penetrar en la joventut organitzada per l'estat capitalista. És un problema nou. No em sorprendria si demà vostès es veieren obligats a crear una organització especial per a la joventut i aquells que estan organitzats per les forces armades. Hauríem de crear una comissió especial per a estudiar açò, que treballa a ritme febril. Una organització d'aqueix tipus pot adquirir tanta importància com els sindicats. Tindran organitzacions amb milions de membres. Molts començaran la seua educació en l'exèrcit. Molts mai han estat en els sindicats. Allí rebran la seua educació a través de l'acció col·lectiva.

No podem inventar formes, però podem investigar. Aviat pot transformar-se en una organització separada. Seria un crim terrible perdre temps en açò. Hem d'iniciar l'estudi immediatament. Hem de contemplar totes les possibilitats. Amb iniciativa podem aconseguir un èxit tremend, no tal vegada una organització juvenil especial sinó el començament d'una organització especial en el terreny militar.

*Dobbs:* Hem de travessar una etapa experimental. No tenim models. La militarització de la joventut és un problema completament nou. Els joves estan d'acord en què no els seria útil en l'actualitat una organització separada. Els hem usat en el passat com a terreny per a guanyar gent per al partit; els que no estaven en la indústria es posaren en contacte, on fou possible, amb capes més àmplies de joves. Però en Minneapolis només una decisió del Partit podia fer que es convertiren en membres de la YPSL.

*Hansen:* Pense que Weiss no està d'acord amb els altres camarades que dirigeixen la joventut. Si ho entès correctament, la seua posició és que mentre en el període immediat pot no ésser factible disposar d'una organització separada, hem de preparar-ne una en el futur; que les possibilitats d'una organització juvenil separada de cap manera estan exhaurides.

*Dobbs:* Mentre prosseguisca la militarització de la joventut junt amb la militarització dels sindicats, se'ns obriran grans possibilitats. En els campaments dels CCC l'organització fou extremadament difícil. La joventut els considera provisoris. Però amb la joventut en vertaderes organitzacions militars, les possibilitats són tremendes.

## **15 de juny de 1940**

*Hansen:* Ahir el camarada Trotski féu alguns comentaris sobre la nostra adaptació als anomenats progressistes en els sindicats, mencionà la línia del *Northwest Organizer* i també la nostra actitud en relació amb les eleccions i els stalinistes. Desitge assenyalar que no és un plantejament completament nou de part del camarada Trotski. Fa més de dos anys, durant les discussions sobre el programa de transició, plantejà exactament aquests mateixos punts i tingué exactament la mateixa posició, amb les diferències corresponents a l'època i al fet que aleshores no es tractava de les eleccions sinó que allò que estava en primer pla era el Labour-Farmer Party.

El camarada Trotski escrigué també algunes lletres sobre els stalinistes i la necessitat d'una línia més positiva envers ells. També en l'última lluita interna el camarada Trotski mencionà en el seu polèmic article "D'una arrapada al perill de gangrena" el següent punt, que ell mateix subratllà: "Més d'una vegada el partit haurà de recordar als seus propis sindicalistes que *una adaptació pedagògica a les capes més endarrerides del proletariat no ha de transformar-se en una adaptació política a la burocràcia conservadora dels sindicats*". Em pregunte si el camarada Trotski considera que el nostre partit està caient en una tendència conservadora en el sentit que ens estem adaptant políticament a la burocràcia sindical.

*Trotski:* En certa manera crec que sí. No puc observar la situació detingudament per a estar-ne completament segur. Aquesta fase no es reflecteix bé en el *Socialist Appeal*. No hi ha butlletí intern per als sindicalistes. Seria molt bo tenir-ne un i publicar-hi articles polèmics sobre el nostre treball sindical. Observant el *Northwest Organizer* no he notat el més mínim canvi durant tot el període. Roman apolític. És un símptoma perillós. L'abandó complet del treball en relació al partit stalinista és un altre símptoma perillós.

Girar cap als stalinistes no significa que hàgem d'apartar-nos dels progressistes. Significa només que hauríem de dir-los la veritat als stalinistes, que hauríem d'agafar els stalinistes avançant-nos al seu nou viratge.

Em sembla que es pot advertir una espècie d'adaptació passiva al nostre treball sindical. No hi ha un perill immediat, sinó una seriosa advertència que indica que cal un canvi de direcció. Molts camarades estan més interessats en el treball sindical que en el del partit. Cal més cohesió del partit, maniobres més

profundes, una preparació teòrica sistemàtica més seriosa; si no els sindicats poden arribar a absorbir els nostres camarades.

És una llei històrica que els funcionaris sindicals formen l'ala dreta del partit. No hi ha excepcions. Així fou en la socialdemocràcia; així fou també en el Partit Bolxevic. Vostès saben que Tomski estigué amb la dreta. És absolutament natural. Ells tracten amb la classe, amb els seus elements endarrerits; són l'avantguarda partidària en la classe obrera. El seu camp d'adaptació necessari són els sindicats. La gent que està en els sindicats fa d'aquesta adaptació el seu treball. Això explica per què la pressió dels elements endarrerits es reflecteix sempre a través dels camarades sindicalistes. És una pressió saludable; però també pot apartar-los dels interessos històrics de la classe: poden arribar a ésser oportunistes.

El partit ha obtingut importants èxits. Aquests han estat possibles només a través d'un cert grau d'adaptació; però, d'altra banda, hem de prendre algunes mesures per tal d'eludir aqueixos perills inevitables. He notat només alguns símptomes seriosos que indiquen la necessitat d'una major cohesió, més èmfasi en el partit. Els nostres camarades han d'ésser primer membres del partit, només després membres dels sindicats. Açò és especialment important en el cas dels funcionaris i editors dels sindicats.

Abans que seguim; acabe de rebre l'últim número de *Labor Action*. Shachtman proposa una nova consigna: "Tinguem un programa per a la pau, no per a la guerra". Però estem en guerra, no en pau. És una tendència pacifista. No té programa per a la guerra inevitable.

*Cannon*: ¿Pot hom considerar els stalinistes en algun sentit diferents de qualsevol altra agrupació o partit obrer? ¿Les tàctiques aplicables als socialistes, etcètera, es poden aplicar també a ells? Hi ha una forta inclinació a considerar diferents els stalinistes, com si no fossen una tendència obrera. L'expressió més grollera d'aquesta posició és la que sosté l'American Labor Party a Nova York. Aquest considera els stalinistes com a agents d'una potència estrangera, no com a un partit de la classe obrera. És la mateixa posició de Lovestone i Hook en el cas del passaport de Browder. Fou també la posició de Burnham en el comitè central.

Nosaltres sostenim la defensa crítica. Si Oneal, per exemple, fos arrestat, també el defensaríem. No hi ha cap diferència fonamental entre l'Oneal de la Segona Internacional i el Browder representant de la burocràcia stalinista. Ambdós són traïdors al moviment obrer. Burnham ha sostingut que els stalinistes no són en absolut part del moviment obrer, que són com els nazis alemanys. ("No hem de defensar ni uns ni altres".) Aquest punt és important en l'elaboració de la nostra tàctica política general. Mentre els socialdemòcrates representen una força, no sols hem d'oposar-nos directament sinó també tenir una política per a maniobrar. ¿Es pot fer alguna distinció fonamental entre ells i Lewis, Green, etcètera? Al meu parer férem, almenys subjectivament, una distinció. Des de

1934 no hem tingut una política, ni nacional ni internacional, per a maniobrar. No hauríem de reexaminar en general açò de nou? La seua proposta ho planteja dràsticament.

*Trotsky:* Per descomptat que els stalinistes són una part legítima del moviment obrer. Que siga utilitzada pels dirigents per als fins específics de la GPU és una cosa; una altra, que se'ls utilitze per als fins del Kremlin. És exactament igual a altres burocràcies obreres opositores. Els poderosos interessos de Moscou influeixen en la Tercera Internacional, però en principi no és diferent. Per descomptat considerem de manera distinta el terror de la GPU; lluitem contra ell amb tots els mitjans, inclús la policia burgesa. Però el corrent polític del stalinisme és un corrent del moviment obrer. Si difereix de les altres, és amb avantatge.

A França els stalinistes demostren coratge contra el govern. Encara els inspira Octubre. Són un conjunt d'elements revolucionaris utilitzats per Moscou, però honestos. Si als Estats Units se'ls persegueix i continuen essent antipatriotes perquè Moscou demora el seu nou viratge, arribarà a gaudir de considerable autoritat política. La nostra reacció davant de l'actitud del Kremlin no destruirà aquesta autoritat política. Hem de considerar-los objectivament, des del punt de vista marxista. Constitueixen un fenomen força contradictori. La seua base ha estat Octubre, després s'han deformat, però tenen molt de coratge.

No podem permetre que les antipaties originades pels nostres sentiments morals influïsquen sobre nosaltres. Inclús els assaltants de la casa de Trotsky tingueren molt de coratge. Pense que podem aspirar a guanyar aquests treballadors que començaren com una cristallització d'Octubre. Els veiem negativament; ¿com trencarem aquest obstacle? Hem d'enfrontar la base amb la direcció. Considerem gàngster a la banda de Moscou però la base no es considera a si mateixa gàngster sinó revolucionària. Els han enverinat terriblement. Si els mostrem que els entenem, que tenim un llenguatge comú amb d'ells, els podem fer girar-se contra els seus dirigents. Si guanyem un cinc per cent, el partit estarà condemnat. Aleshores només podran desenvolupar una existència conservadora. Començarà la desintegració, perquè aquest cinc per cent els connectarà amb fonts noves que provenen de les masses.

\* \* \*

*Dobbs:* He discutit amb Dunne la qüestió de les minories racials als Estats Units, i particularment la qüestió negra. El problema ha estat trobar una base adequada d'apropament. Dunne ha suggerit que el fet que la columna de *l'Appeal* es titule "la qüestió negra" fa pensar a la gent de color que els considerem un problema especial. Tenim altres minories racials, mexicans, filipins, xinesos, japonesos. Ha suggerit que canviem el nom pel de "secció de

les minories racials” i que canviem així mateix la tònica de la columna. Ha dit també que férem un esforç més conscient per tal de tractar el negre com a un treballador amb problemes comuns a tots, encara que per cert també amb problemes específics; que aconsellem la Quarta Internacional que encare una sèrie d’articles sobre els distints problemes de les minories racials sobre una base més àmplia, amb un èmfasi especial sobre el problema dels negres a causa de la seua magnitud.

*Trotsky:* Hem tingut algun èxit entre els negres?

*Dobbs:* Alguns, especialment des que se’n féu càrrec Birchman. Hem estat tractant de lligar la secció negra amb la secció sindical. En el sindicat de músics hem obtingut un informe clar de la situació: han separat els locals per a negres, continuant la discriminació contra els mateixos. Coses com aqueixes ens proporcionen també una connexió tangible per a continuar. Ens hem assabentat d’una forta reacció de part d’alguns negres en el sentit que ho fem per filantropia i no per solidaritat de classe. Formem un comitè amb un membre del PC i dos negres.

*Konikow:* A Boston tractem d’arribar als negres ajudant-los en l’agitació per la llei sobre llinxaments. Els stalinistes exigiren que el nostre camarada fos expulsat, però l’organització s’hi oposà.

*Gordon:* No és possible tractar els negres com un de tants problemes especials. Són únics. Tenen els seus propis problemes, molt majors que els problemes generals de les minories racials. Hem fet progressos, però encara no comencem a arrapar ni la superfície. No tenim un sol camarada en tot Harlem. Però per a fer aquest treball necessitem negres. Se m’ocorre que hem de pensar algunes mesures dràstiques per a ficar-nos en aquest treball. Harlem és el major centre proletari de Nova York.

També hi ha problemes amb la minoria jueva. Una vegada intentàrem traure un òrgan en *idish* però haguérem d’abandonar la idea. No fem res com a partit per aquest problema. El desenvolupament del moviment jueu és turbulent. Actualment és social-patriota per la seua gran desesperació. Seria molt bo que posàrem en el nostre ordre del dia un punt per a discutir llargament el tema i arribar a una definició, per a determinar una perspectiva, un programa d’activitats que tinga a veure amb jueus i negres.

*Konikow:* Hauríem de canviar el nom de la columna. “Negres” no és un nom molt atractiu. Potser el nom hauria d’ésser “Treballadors negres”.

*Trotsky:* Com resolen els distints sindicats la qüestió de les minories racials? No són sindicats internacionals?

*Cannon:* Existeixen a Canadà. Això els fa internacionals.

*Trotsky:* Tenen alguns sindicats agrupacions especials? Agrupacions educatives?

*Dobbs:* Alguns sindicats discriminen menys. Però no hi ha un progrés real.

*Trotsky:* Tenen publicacions en diferents idiomes?

*Dobbs:* En els sindicats tèxtils, que a més a més posseeixen locals organitzats d'acord a l'idioma.

*Trotsky;* Quins?

*Dobbs:* Italians, grecs, jueus. Però en aquest aspecte són diferents de la majoria dels sindicats.

*Trotsky:* Els camioners tenen alguna influència en altres nacionalitats?

*Dobbs:* Només entre els anglesos. En els darrers anys hi ha hagut un brusc gir cap als negres. Anteriorment se'ls discriminava. Actualment en el sud poden afiliar-se a una quantitat de sindicats. En Dallas, seixanta blancs i vint negres estigueren en la vaga. Els negres sempre s'assentaven a banda. Mai parlaven fins que els blancs acabaven, i només quan els preguntaven. Això fou al començament. En els piquets mostraven gran coratge, inclús més que els blancs. Vivien en cases de propietat de la companyia, que exigí que pagaren els seus lloguers endarrerits o se n'anaren. Els desallotjaren de dues de les cases. L'endemà aquestes s'havien convertit en cendres. A la fi de la vaga els negres sentiren que tenien dret a parlar.

*Trotsky:* Per què no s'informà d'açò a l'*Appeal*? És molt important. Bastaria per a fer la millor columna sobre els negres.

La qüestió de les minories racials no és equitativa. El mitjà més important i més comú és una publicació en l'idioma de la minoria en qüestió. L'educació dels treballadors es veu obstaculitzada per les diferències idiomàtiques. Inclús els partits més centralitzats han de trobar els mitjans de comunicar-se amb les distintes nacionalitats. El partit no és mai una totalitat d'organitzacions nacionals. No és una federació d'agrupaments nacionals, cada treballador és membre d'una organització comuna. Han de crear-se canals perquè aquests treballadors s'expressen. Açò és aplicable als treballadors mexicans, xinesos, jueus, polonesos, etcètera, però el problema dels negres no té res a veure amb l'idioma. És una qüestió social determinada per la seua pell. Però no cal crear

un nou diari; aqueixa és la raó per la qual no es troben al mateix nivell. Això explica per què no es necessita un mitjà de comunicació distint.

*Dobbs:* Però la mateixa discriminació social afecta els xinesos, etcètera.

*Trotsky:* En allò que els és comú, però no cal crear diaris especials per a ells. Crec que hauríem d'explicar en una sèrie d'articles com apropar-nos a aquestes minories. I tenir enfocaments especials sobre els mexicans, etcètera, però, per descomptat, més importants són els negres. ¿Canviem el nom per un més general? No estic en condicions de donar la meua opinió. ¿Això de filantròpic és pel contingut? Hauríem d'exagerar a favor dels negres. Els esclavistes blancs acostumen els negres a no parlar primer. Però en el piquet exhibeixen gran coratge. Açò es pot aplicar a totes les nacionalitats oprimides. Hem d'apropar-nos a ells en totes bandes plantejant que per cada linxament d'un negre linxen deu o vint linxadors.

Hauríem de prestar major atenció als treballadors llatinoamericans en relació a l'imperialisme ianqui. Hauríem de tornar-nos cap a Llatinoamèrica. L'imperialisme nord-americà s'està bolcant en aqueixa direcció.

\* \* \*

*Cannon:* La qüestió fonamental de l'organització del partit es tractà quan es produí la lluita interna. En la discussió quedà plantejat que la naturalesa de la nostra època és militar; l'únic partit seriós és el que apunta al poder. Tinguérem en el nostre partit una doble rèmora, que ve del passat. Una és que els socialistes mai somiaren de canviar la societat. Volien protestar, però realment mai entrà en els seus càlculs un partit per a canviar la societat. La seua concepció era insípida, un socialisme cristià. Aquells que vingueren de la socialdemocràcia al nostre partit portaven aquestes concepcions. La segona és que el nostre partit patí en tot el món el procés de superar en excés a la burocràcia stalinista, en gran manera a causa dels petitburgesos, que s'espantaven més que ningú quan havien de disciplinar-se. No volien un règim ferm o disciplinat. Aquesta fou la tendència de Burnham i Shachtman. Durant onze anys estiguérem en un puja i baixa, la meitat del temps amb les concepcions leninistes, l'altra amb l'altre extrem. Quan la cosa es posà malament el màxim que obtinguérem fou un compromís del quaranta-cinc per cent. En aquesta lluita rebérem un fort impuls de la base, que exigia major disciplina, un partit més seriós. Hem de dedicar més temps a la concepció del partit que sorgeix de l'era militar. Un partit mescladissa no serveix per a res. Hem de fer que els membres del partit facen seua aquesta idea.

Pense que el partit, segons l'opinió dels militants importants, hauria de considerar-se com una organització militar. Les formes partidàries haurien de formalitzar-se molt més considerablement en una manera deliberada

d'organització jeràrquica, amb un estricte registre de graus d'autoritat en el partit. Totes aquestes coses seran inculcades deliberadament per a construir un partit capaç de lluitar pel poder en aquesta època. Si açò és correcte tenim oportunitat de construir-lo ara. Primer, perquè hi ha un impuls real per a això, impuls que parteix de la base. Aquesta sent que no n'hi ha prou disciplina ni fermesa. En la direcció no hi ha actualment cap conflicte seriós sobre aquest punt i sí un gran progrés en el treball conjunt. No hi ha possibilitats que elements dèbils i vacil·lants capitalitzen diferències. Anteriorment no era així, especialment a Nova York. Aqueix fou el censurable paper que exerciren Abern i Shachtman: pacificar els dèbils. Ara no hi ha possibilitats que es repetisca, almenys en el pròxim període.

En les meues polèmiques amb Burnham, explicití la necessitat d'una direcció professional en compte d'un diletantisme sense dedicació exclusiva que tracte de jugar amb el partit. Per descomptat, crec que la qüestió de tenir un treballador del partit *full-time* depèn dels fons. Però la idea que un militant del partit ha d'estar disposat a treballar per al partit hauria d'ésser de validesa universal. Acabem amb la tolerància envers la direcció *amateur*.

*Trotsky:* Abans que m'oblidi: el partit hauria d'elaborar una espècie de plataforma per a la qüestió jueva; un balanç de tota l'experiència del sionisme amb la simple conclusió que el poble jueu no pot salvar-se excepte per mitjà de la revolució socialista. Crec que podríem assolir una influència important a Nova York entre els treballadors tèxtils.

*Gordon:* Quin enfocament tàctic suggeriria?

*Trotsky:* Això és una altra cosa. No estic molt ben informat sobre el moment. El primer és donar-los una perspectiva, criticar tot el passat, la tendència democràtica, etcètera. Plantejar-los que la revolució socialista és l'única solució realista de la qüestió jueva. Si els treballadors i camperols jueus demanaren un estat independent, bé; però no l'assoliran sota la dominació dels anglesos. Si el volen, el proletariat se'l donarà. No estem a favor, però només la classe obrera victoriosa se'ls pot donar.

Crec que és tremendament important el que Cannon escrigué una vegada sobre crear un patriotisme cap al partit, que si els revolucionaris madurs estan en desacord, però igualment entenen el valor històric del partit, llavors podran discutir molt asprament però estaran segurs que la base és comuna, que la minoria se sotmetrà a la majoria. Un sentiment així no es pot produir artificialment, però, naturalment, una propaganda que expresse la importància del partit en aquesta època pot fer que els seus membres se senten orgullosos de la seua militància. El que és miserable en els petitburgesos és la seua actitud voluble envers el partit. No entenen què és un partit.



Al mateix temps, és necessari crear una relació elàstica entre democràcia i centralisme. Tenim els suficients centenars de membres amb prou experiència que ara exigeixen una organització més centralitzada. Aquests companys d'ací a deu anys seran la vella guàrdia. Aquests quadres, en una altra etapa, poden donar-nos la possibilitat de guanyar centenars o milers de membres de distint origen; poden introduir noves tendències de crítica. Per a assimilar-les, no podem apel·lar al centralisme. Cal augmentar la democràcia, fer-los veure que la vella guàrdia és més experimentada. Per això, després d'un període d'existència molt centralitzada, vostès poden tenir un nou període d'àmplia discussió, després una etapa centralitzada més normal.

El nostre creixement serà convulsiu. Pot arribar a les nostres files algun material humà mig cru. És un avantatge tremend contar amb el suport dels quadres. Ells els explicaran als nous camarades. Al mateix temps, és perillós imposar el centralisme massa prompte als membres nous, que no posseeixen aqueixa tradició d'estima dels dirigents que es basa, d'una manera general, en les experiències del passat. Açò també manté l'equilibri del partit.

Aquesta fou una de les qualitats més fines de la direcció de Lenin: de la disciplina de ferro a l'aparent completa llibertat dels militants. En realitat, mai perdé el control, però l'afiliat mitjà se sentia perfectament lliure. D'aquesta manera assentà les bases per a un nou centralisme. Açò li forní la possibilitat de suportar una severa guerra, durant la qual les relacions partidàries indicaven la necessitat d'una organització severa i militar. Malgrat tot, l'equilibri del partit es mantingué. Fins i tot en el front teníem reunions secretes de partit, en les que tots els membres del partit discutien amb completa llibertat, criticaven les ordres, etcètera. Però quan abandonàvem l'habitació les ordres havien de complir-se disciplinadament, ja que el seu no compliment autoritzava el comandant a disposar l'afusellament dels infractors. Podíem desenvolupar maniobres molt complicades. Al començament, quan l'exèrcit estava integrat quasi totalment per comunistes del període prerrevolucionari, especialment amb relacions ja estables, resultà fàcil. Però quan s'hi incorporaren més de cinc milions (la majoria estava composta per elements frescos, sense tradició) la cosa es complicà, perquè aquests hagueren d'aprendre la disciplina en l'exèrcit, en la seua forma més severa. Hi hagueren protestes arran d'algunes qüestions que suscitaven insatisfacció, que foren utilitzades per Stalin contra Trotski. Fou necessari, durant algun temps, donar regna solta a aquests elements i després, per mitjà del convenciment, crear una nova base per a un règim militar més sever. Tsaritsin exercí un paper important en aquest aspecte junt amb Stalin, Voroshilov, Timoshenko. Es basaren en aqueixos elements. Eren guerrillers, com Shachtman en allò que fa a ell. La guerra amb Finlàndia fou la prova per al vell grup de Tsaritsin; que Stalin no haja aparegut en el front, un fet aparentment incompreensible. Per descomptat, ell tenia la seua GPU de la que ocupar-se en el Kremlin. Destitueixen Voroshilov, l'últim de l'oposició de Tsaritsin.

*Dobbs:* Assolírem quelcom com això en Minneapolis en els nostres piquets. Discussió plena, després treballar sota una severa disciplina.

*Trotsky:* Sí, és una qüestió psicològica dedicar prou de temps a convèncer la gent que els dirigents posen en execució aquestes coses en interès del partit i no en funció dels seus interessos personals. Llavors es converteixen en el capital moral més important del partit.

*Konikow:* No podrien facilitar-se les coses amb un butlletí intern?

*Cannon:* Sí, sí.

*Gordon:* Com suposen que serà la vida del partit en el proper període? Podrem fer convencions, plenaris, etcètera?

*Trotsky:* Això depèn de les condicions objectives de la guerra. És possible que els comencen a perseguir en el pròxim període. El centralisme es fa absolut. El comitè central ha de tenir dret a cooptar nous membres sense que es tracte en una convenció. És per al cas que es produïsquen arrestos policials. Cal garantir d'aquesta manera la cohesió del partit. Només és possible la confiança a través d'una bona política i de coratge. És molt important que es faci una prova i una selecció molt serioses. Així es concretarà el vertader centralisme, que formarà un preciós capital amb l'essencial de la vida partidària. Quan no és possible portar a terme una convenció, tenim la possibilitat d'informar els millors quadres, als millors elements, els que llavors defensen la línia política en les organitzacions locals de manera que el partit no pugui ésser sorprès. Depèn sovint de disposar d'un termini de vint-i-quatre hores per a explicar la situació. Aleshores podem començar l'acció. Si no la gent pot sentir-se descontenta, en poc de temps el partit pot desorganitzar-se.

---

<sup>1</sup> "Discussions amb Trotsky", *National Committee Bulletin*, Socialist Workers Party, juny de 1940.